

ת"פ 46708/01/20 - המחלקה לחקירות שוטרים נגד אשרף בנאת, באמצעות בא כוחו עו"ד חוסיין טאהא

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 46708-01-20 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' בנאת
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
בעניין:

המאשימה	המחלקה לחקירות שוטרים
נגד	
הנאשם	אשרף בנאת באמצעות בא כוחו עו"ד חוסיין טאהא

הכרעת דין

כתב האישום:

הנאשם שירת כשוטר בשירות חובה ביחידת הסיור בתחנת זבולון משטרת ישראל.

ביום 3.9.18, בשעה 16:30 או בסמוך לכך, עוכב א.מ. לתחנה. עם תום חקירתו, הודיעו לו החוקרים, כי הוא עצור, וכי עליו להפקיד את מטלטליו ביומן התחנה (להלן: "העצור").

היומנאי דוד עבאדי, שעבד אותה עת משמרת בוקר, רשם את פרטי מיטלטליו של העצור ואת המזומנים שהיו עליו, בעת קליטתו למעצר. בין היתר, תיעד היומנאי תפיסת שטר אחד של מאה דולר ארה"ב ושלוש שטרות של מאה ש"ח.

יוער, כי גניבתו של שטר המאה הדולר מפקדונו של העצור ע"י הנאשם הוא מענייננו של כתב אישום זה.

היומנאי עבאדי הכניס את כל הפריטים שתפס על גופו של העצור לתוך מעטפת פיקדון ייעודית. את שטרות הכסף הכניס לכיס עליון המיועד לכך, ולאחר מכן אטם את המעטפה בסרט דביק באופן הרמטי (להלן: "מעטפת הפיקדון").

לאחר קליטת העצור ותפיסת מיטלטליו כאמור, נלקח העצור לבית חולים רמב"ם יחד עם מעטפת הפיקדון. את העצור ליוו לבית החולים, הנאשם והשוטר תומר סנדומיר.

היומנאי עבאדי מסר את מעטפת הפיקדון לשוטר תומר סנדומיר, אשר הניח אותה בניידת משטרתית.

בשעה 02:31 לפנות בוקר, הגיעו הנאשם, שותפו, השוטר סנדומיר והעצור, לבית החולים רמב"ם בחיפה, כאשר סנדומיר נוהג בניידת, כשהוא לבד בניידת והנאשם מלווה את המתלונן ויושב לצידו באמבולנס.

בשלב זה, הותיר השוטר סנדומיר, את מעטפת הפיקדון, על רצפת הניידת, לרגלי המושב שלצד הנהג, יצא מהניידת, ונכנס יחד עם המתלונן והנאשם, לתוך חדר המיון בבית החולים.

בסמוך לשעה 03:31, בעת ההמתנה במיון, הציע הנאשם לסנדומיר, כי ילך לנוח בניידת. סנדומיר עשה כן. הוא יצא מהמיון ונח בניידת.

לאחר ששב סנדומיר, ביקש ממנו הנאשם את מפתחות הניידת. בשעה 04:28 יצא הנאשם מהמיון וניגש לניידת כשהוא משוחח בנייד.

כאשר הגיע לניידת, פתח את דלת הנוסע שלצד הנהג, אחז במעטפת הפקדון, פתח את סרט ההדבקה של מעטפת הפיקדון, נטל את שטר המאה דולר מתוכה, והכניסו לכיסו השמאלי. לאחר מכן, הדביק חזרה את סרט ההדבקה, ושב לבית החולים.

סמוך לשעה 06:00, עם סיום הטיפול בעצור, שבו השוטרים והעצור בניידת לתחנת זבולון.

בשעה 06:20 בבוקר, או בסמוך לכך, ניגש הנאשם למזנון ה"ביסטופ" שבתחנת משטרת זבולון, וביקש לרכוש סיגריות באמצעות השטר של המאה דולר.

הנאשם ביקש מהמוכרנית גב' תמר אזולאי, כי תקנה ממנו את השטר, או לחילופין, תשיב לו עודף בשקלים בניכוי עלות חפיסת הסיגריות. אזולאי השיבה כי אינה מעוניינת.

לאור זאת, הפציר בה הנאשם, כי תשמור את שטר המאה דולר אצלה, כערבון, עד למחרת היום, שאז ישלם לה הנאשם תמורת הסיגריות.

בכתב האישום נטען, כי במעשיו האמורים לעיל, גנב הנאשם את שטר המאה דולר ממעטפת הפיקדון, ועל כן, ייחסה לו המאשימה עבירה של גניבה בידי מורשה - עבירה לפי סעיף 393 (2) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם כפר בנטילת שטר המאה דולר ממעטפת הפקדון, ובכך שהעצור הפקיד את מטלטליו לרבות המזומנים נשוא כתב האישום, במעטפת הפקדון. הוא אישר, כי יומנאי התחנה, העביר את מעטפת הפקדון לעמיתו השוטר סנדומיר, אשר הניח אותה בניידת המשטרתית. מעטפת הפקדון נותרה בניידת, אך לדבריו היא הייתה מונחת על רצפת הניידת כנטען בכתב האישום. כן אישר, כי הוא וסנדומיר, ליוו את העצור לבית החולים רמב"ם, לצורך קבלת טיפול רפואי. סנדומיר נסע לשם כשהוא נוהג בניידת המשטרתית, ובה מעטפת הפיקדון, ואילו הוא נסע לביה"ח כשהוא עם העצור באמבולנס. ביתר עובדות כתב האישום, כפר הנאשם.

דין והכרעה:

אפתח ואציין, כי התשתית הראייתית, אותה הניחה המאשימה בפני בית המשפט, להוכחת עובדות כתב האישום, מורכבת רובה ככולה מראיות נסיבתיות. כידוע, ראיה נסיבתית המוגשת במשפט, איננה מוכיחה באופן ישיר, עובדה הטעונה הוכחה. אולם, הצטרפותה של ראיה מסוג זה, לראיות נוספות, יכול שתוביל להיסק עובדתי, המוכיח את מרכיבי יסודות

העבירה, הנדרשים לשם התגבשותה של הרשעה בפלילים. הדין הוא, כי ניתן להרשיע נאשם בפלילים, על בסיס ראיות נסיבתיות, ובלבד שהראיות הנסיבתיות מצטברות ומובילות למסקנה מרשיעה אחת ויחידה. אם יתכן תרחיש עובדתי חליפי סביר אחר, העולה ממערכת הראיות הנסיבתיות, כי אז, קם ספק ולא ניתן להרשיע בפלילים (ע"פ 9372/03 עמוס פון ויזל נ' מדינת ישראל (2004); ע"פ 5701/11 רוני רון נ' מדינת ישראל (2011); ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף (2015)).

טוענת המאשימה, כי הצטברות הראיות שהוכחו בפני בית המשפט, מוביל למסקנה מפלילה אחת ויחידה, לפיה הנאשם הוא זה שביצע את המיוחס לו בכתב האישום. מנגד, טוענת ההגנה, כי לא ניתן להסיק מסקנה אחת ויחידה, במכלול הראיות שהובאו לבית המשפט, וכי קיימים תרחישים נוספים, שלא ניתן לשלול אותם, היוצרים לכל הפחות ספק, באם הנאשם ביצע את העבירה, אם לאו, ועל כן יש לזכותו מחמת הספק.

לפי ההלכה הפסוקה, בבוא בית משפט להכריע את הדין, על בסיס ראיות נסיבתיות, עליו לבחון את העניין על פי מבחן תלת שלבי. בשלב הראשון, יש לבחון את מהימנות הראיות הנסיבתיות, ואת היכולת להתבסס עליהן. שלב זה, משקף את התפיסה שראיה מסוימת, ככל שתהיה ראיה ישירה ביחס לעובדה מסוימת, וראיה נסיבתית ביחס לעובדה אחרת. בשלב השני, פונה בית המשפט לבחון את התמונה הכוללת העולה ממכלול הראיות הנסיבתיות - האם יש בהן כדי להוביל למסקנה מפלילה כלפי הנאשם. עוצמת ביסוסו של השלב השני, משליכה על טיבו של ההסבר שיידרש הנאשם לספק בשלב השלישי. בשלב השלישי, וככל שמתגבשת מסקנה מפלילה כלפי הנאשם, על האחרון לספק גרסה מסתברת, מזכה, המתיישבת עם הראיות הנסיבתיות. רק אם הנאשם אינו עומד בנטל זה, ניתן להרשיעו בדין (פרשת קריאף, שם בפסקה 124 לפסק דינו של כב' השופט נ. סולברג).

אפנה אפוא לסקור את הראיות שהונחו בפניי על ידי התביעה, אזקק מתוכן ממצאי מהימנות ועובדה, אסקור את ראיות ההגנה והתמודדותה עם הממצאים העולים מראיות התביעה, ועל בסיס כולל זה, אבחן, האם הוכחו יסודות העבירה, בראי המבחנים שהותוו בפסיקה.

עדות מר דוד עבאדי, היומנאי שעבד בליל קליטת העצור ותפס מידי את שטר המאה דולר (עמ' 8 - 13; עמ' 20 - 21 - להלן: "עבאדי"):

עבאדי מסר בעדותו, כי ביום 3/9/18, שימש כיומנאי בתחנה. הוא עבד במשמרת לילה, וקלט באותו לילה עצור בשם א.מ. העצור התלונן, ומסר כי הוא לא חש בטוב. הקצינה התורנית הנחתה להזמין לו אמבולנס ולקחתו לטיפול בביה"ח. הוא קלט את העצור, וקיבל מידי את מיטלטליו שהיו על גופו. מטלטלין אלה כללו בין היתר, טלפון נייד, ארנק שחור, כרטיסים אישיים, תעודת זהות, וכסף מזומן לפי הפירוט הבא: 3 שטרות של 100 ₪, ושטר אחד של 100 דולר - הוא השטר נשוא הגניבה.

עבאדי ערך רשימה של המיטלטלין שנתפסו (ת/2). את המיטלטלין, הכניס לתוך מעטפת פיקדון אפורה ייעודית מפלסטיק (ת/11), אותה הציג בפני בית המשפט. הוא הדגים על מעטפה חדשה דומה (ת/15), היכן שם את הכסף המזומן, והצביע על הכותרת שמוטבעת על גבי כיסי המעטפה - "כיס להכנסת מזומנים". לאחר ששם את המזומנים בתוך כיס המעטפה, אטם אותה, באמצעות סרט ההדבקה שיש עליה, בנוכחות העצור עצמו, בא כוחו, איש מד"א

והשוטר מור יוסף, שהיה מעבר לדלפק היומן (עמ' 9, שורות 15 - 16). הוא הכניס את שטרות המזומנים מקופלים לתוך המעטפה, ואז הבחין שהדבר יוצר נפח במעטפה, לכן, פתח את השטרות, והכניס לכיס שבמעטפה את המזומנים, כשהשטר של ה-100 דולר הוא השטר הראשון בחבילת השטרות, ואטם את המעטפה עם סרט ההדבקה. הוא הדגיש, שכאשר המעטפה נפתחה בשנית, רק שטר ה-100 דולר היה חסר. שלושת השטרות של ה-100 ₪ שנקלטו מידי העצור, נמצאו בשקית (עמ' 9, שורות 18 - 21).

הואיל וכאמור, התלונן העצור כי לא חש בטוב, הוזמן לו אמבולנס, עבאדי מסר את שקית הפיקדון לשוטר תומר סנדומיר, אשר ליווה את העצור לבית החולים רמב"ם. הוא הסביר, כי המעטפה "הולכת" עם השוטר והעצור, "לכל מקום שהעצור הולך" (עמ' 10 שורות 1 - 2). השוטר סנדומיר והנאשם קיבלו ממנו אפוא את מעטפת הפיקדון, ויחד עם העצור, שמו פעמיהם אל בית החולים רמב"ם.

לאחר שסיים עבאדי את משמרת הלילה שלו, סמוך לשעה 06:00, וחזר הביתה, התקשר אליו היומנאי המחליף, מלך מליכוב, ואמר לו, **"פתחנו את הפיקדון של א. מ. (העצור - ש.ב.) רציתי להעביר את התעודות זהות כדי שנחשון יוכלו לקבל אותו וחסר שטר של מאה דולר"** (עמ' 10 - שורות 4 - 7). עבאדי הגיע מיד לתחנה. ביומן, היו מליכוב ושוטר נוסף, בשם אהרון אלבז. עבאדי הופנה למעטפת הפיקדון, תוך שנאמר לו **"תסתכל חסר מאה דולר בפיקדון"**, וכן, נאמר לו: **"תראה בקצה הימני בחלק העליון, זה נראה כאילו, שיחקו והדביקו חזרה"** (עמ' 10 שורות 9 - 11). עבאדי שאל כיצד אפשר לפתוח את מעטפת הפיקדון בלי שהיא תיקרע, ואז נאמר לו שישנה אפשרות כזו, תוך שמלך מליכוב מסביר לו איך אפשר בזירות לפתוח את סרט ההדבקה, מבלי לפגוע במעטפה.

לשאלת בית המשפט, הבהיר כי לא נהוג לתעד ברישום תכולת הפיקדון, את מספר השטרות, לא ביחס לכסף זר, ולא ביחס לשטרות של מזומנים בכלל (עמ' 9 שורות 10 - 12).

במסגרת החקירה הנגדית, נשאל עבאדי האם החשוד יצא החוצה לחצר הפנימית שבתחנת המשטרה, מכיוון שלא חש בטוב ורצה להקיא, והוא ניגש אליו ואמר לו: **"בוא תחתום על הפיקדון שלא תגיד לי מחר חסר לך 1000 דולר 1000 שקל"**. עבאדי שלל תרחיש כזה, ועמד על כך שתהליך ההפקדה התבצע ביומן (עמ' 13, שורות 9 - 17). בהמשך המשפט, לאחר שהעיד השוטר תומר סנדומיר (שאת עדותו אסקור בהמשך), וסיפר כי עבאדי ניגש לעצור שהיה בחצר התחנה, ודרש ממנו לחתום על הרשימה, שב עבאדי אל דוכן העדים, לפי הנחיית בית המשפט, ועומת עם הטענה הנ"ל, שעלתה בחקירה נגדית. עבאדי חזר וטען, כי הוא לא זוכר אירוע כזה. הוא הפנה לכך שבסופו של יום, העצור חתם על רשימת מיטלטליו. הוא שלל תרחיש שהוא יצא החוצה אל החשוד, והבהיר כי הוא לא מבצע את הליך הפיקדון מחוץ ליומן (עמ' 20, שורות 12 - 28).

עדות מר מלך מליכוב, יומנאי משמרת בוקר שקלט את העצור בשובו מביה"ח וגילה את השטר החסר (עמ' 23 - 26 - להלן: "מליכוב"):

מליכוב מסר, כי באותו יום הוא שימש כיומנאי במשמרת בוקר, הוא החל את משמרתו בשעה 06:00. ב-06:45 לערך הגיע אליו העצור, מבדיקה רפואית, יחד עם השוטרים סנדומיר והנאשם. הוא שם לב, שבמסמכי המעצר, לא הייתה תמונה לעצור, והנוהל המקובל בשב"ס הוא לבקש תמונה שתשמש לזיהוי העצור. בשל העובדה שבמערכת המשטרית לא הייתה תמונה של העצור, בירר מליכוב, היכן הוא יכול להשיג תמונה. הוא הבחין, כי ברשימת תוכן תכולת הפיקדון

(ת/2), מופיע "תעודת זהות". לכן, פתח את מעטפת הפיקדון, הוציא את תעודת הזהות, צילם מתוכה את תמונת העצור, ורצה להעביר את תוכן מעטפת הפיקדון שנפתחה, למעטפה חדשה. לצורך כך, הוציא את כל תכולתה.

הוא פנה ליטול את המזומנים שהיו אמורים להיות במעטפה, וגילה שחסר שטר של מאה דולר (עמ' 24, שורות 1 - 4). הוא הבחין בחסרונו של שטר זה, לאור האמור בדף הפיקדון, שם רשום שטר של 100 דולר. את החוסר תיעד בדף הפיקדון, וציין בכתב ידו בתחתית הדף **"חוסר של שטר 1 של מאה דולר מהפיקדון"** (עמ' 24, שורות 21 - 22). על מנת לוודא, הוא פנה לעצור א.מ., ושאל אותו האם היה לו שטר של 100 דולר. העצור השיב לו בחיוב, ואמר לו שנתן את זה ליומנאי הקודם (עבאדי), וכך הבין מליכוב, שאכן ישנו חוסר של 100 דולר בפיקדון. מליכוב דיווח לקצין הממונה על החוסר, ואז החל טיפול בעניין, שכלל את "הקפצתו" של יומנאי הלילה, מר עבאדי לתחנה.

לשאלת בית המשפט, הבהיר מליכוב, שרק כאשר ישנו סכום כסף חריג, נוטלים את המזומנים לארון נשק נעול, מקום שיש לו גישה מצומצמת יותר, או, אם יש תכשיטים וכסף רב, **"מנסים להשיג בן"**

משפחה שיבוא לקחת את זה (עמ' 24 שורות 28 - 29). אבל כאשר מדובר במה שהוא כינה, "פיקדונות רגילים של שטרות בודדים", הטיפול הוא סטנדרטי, שמים את המעטפה ובה המזומנים במגירת הפיקדונות, ואם העצור יוצא לבדיקות רפואיות, הוא יוצא עם מעטפת הפיקדון, כשהמזומנים בפנים, אך אם יודעים בוודאות, שהעצור חוזר לתחנת המשטרה, שמים את המזומנים במגירה נעולה.

לשאלה מדוע לא מופקדים המזומנים במשמורת היומנאי, במגירה נעולה, או בכספת, עד לשובו של העצור, השיב מליכוב, כי כאשר העצור נלקח לבית המשפט, יש סיכוי שהוא ישתחרר, אין טעם שיחזור חזרה לתחנה, רק כדי לקחת את הפיקדון, ולכן מעטפת הפיקדון "נודדת" יחד עם העצור, ואם הוא משתחרר, השוטרים המלווים מוסרים לו את הפיקדון בבית המשפט (עמ' 24 שורות 13 - 17). הוא ידע ש"נחשון", לא ייקחו את העצור בלי שתהיה תמונה מזהה שלו, ולכן הקדים לכך את פתיחת מעטפת הפיקדון, על מנת לחלץ משם את תעודת הזהות, וממנה לצלם את תמונתו של העצור. הוא הדגים כיצד קרע את מעטפת הפיקדון, והצביע על המעטפה המקורית (ת/11).

עדות השוטר מר תומר סנדומיר שליווה את העצור לביה"ח רמב"ם יחד עם הנאשם (עמ' 13 - 20 - להלן: "סנדומיר"):

סנדומיר העיד, כי ביום 3/9/18, היה במשמרת יחד עם שוטרת נוספת, שחמ"ית, וראש המשמרת שלו הורה לו ללוות עצור מתחנת זבולון. הוא ניגש לתחנה, ובחצר האחורית של התחנה היה שם השוטר מור יוסף עם העצור. העצור התלונן שלא חש בטוב, הוא שכב על הרצפה, ולאור זאת, ראש המשמרת הורה לו שהוא ייצא עם העצור לבית החולים, אך לא עם שוטרת, אלא עם שוטר. היה חשש, שהעצור יפגין אלימות ולכן עדיף שיהיה שוטר מנוסה יחד איתו. בעודו בחצר התחנה עם העצור, ניגש אליהם היומנאי דודי עבאדי, ולדבריו אמר לעצור: **"בוא תחתום על הפיקדון"**. העצור סירב, ואמר לדבריו, ליומנאי: **"אני לא מרגיש טוב אין לי כוח"**. באותו מעמד, עבאדי אמר לעצור: **"בוא תחתום לי, אחר כך תגיד שאין לך 1000 דולר או 1000 שקל"** (סנדומיר לא זכר בדיוק אם הוא אמר דולרים או שקלים - עמ' 13, שורות 31 - 33). העצור א.מ. לא קם לחתום, ועבאדי היומנאי חזר ליומן. הזמינו לעצור אמבולנס, אשר הגיע די מהר, אבל בהוראת סנדומיר, הוא לא עזב את המקום, הואיל וסנדומיר התקשר לנאשם, על מנת שיגיע ללוות את העצור, כשהוא יושב לצידו בתוך האמבולנס.

האמבולנס יצא לבית החולים רמב"ם, ואחריו הניידת ובה סנדומיר. השוטרת, השחמי"ת, לא נסעה עם השניים, היא נשארה בתחנה. עם ההגעה לרמב"ם, החנה סנדומיר את הניידת המשטרתית מול הכניסה, נעל אותה, והוא והנאשם הכניסו את העצור לתוך חדר המיון של בית החולים. אשר למעטפת הפיקדון, זו נלקחה ע"י סנדומיר והונחה בניידת המשטרתית בה נהג.

הואיל ויום לפני כן עבד סנדומיר משמרת לילה, הוא היה עייף, ולכן, לדבריו, הנאשם הציע לו: **"אתה נראה עייף, לך לניידת, תשתה משהו תנוח"** (עמ' 14 שורה 17). סנדומיר פנה והלך לכיוון הניידת, שהה בה, ולאחר מכן, חזר לתוך בית החולים לצד הנאשם. בשלב מסוים לאחר מכן, פנה אליו לדבריו הנאשם, ואמר לו, **"תן לי את המפתח אני רוצה ללכת לניידת"** (עמ' 14, שורה 19). סנדומיר נתן לנאשם את המפתח, ולדבריו, לאחר כרבע שעה - 20 דקות, חזר הנאשם ואמר שהוא לא הלך לניידת, כי פגש בן דוד שלו שחתך את היד שלו עם "דיסק" בלילה. לדבריו, זה היה סמוך לשעה 04:00.

לאחר מכן, שוחחו הנאשם וסנדומיר, ולדבריו, הוא זוכר שהנאשם אמר לו, שארוסתו התקשרה אליו, ואמרה לו שהוא שכח את הארנק אצלה בבית. השניים המשיכו לשוחח, ושוב פעם לדבריו, אמר לו הנאשם שהוא נראה עייף, ולכן שייגש לניידת לנוח. סנדומיר מוסר, שהוא אכן קיבל את ההצעה, ויצא שוב לנוח בניידת ושהה בה. בשלב מסוים, בשעות הבוקר המוקדמות, ניגש לניידת החונה, מאבטח בית החולים. הוא פנה והורה לסנדומיר שישן בה, להזיז את הניידת, מכיוון שעוד מעט תהיה תנועה במקום, מוניות, והסעות של עובדי בית החולים. סנדומיר נעתר לבקשת המאבטח, והזיז את הניידת. אחרי מספר דקות, התקשר אליו הנאשם, ומסר לו שהטיפול בעניינו של העצור הסתיים. סנדומיר נכנס לבית החולים, והשניים יצאו יחד עם העצור, ונסעו חזרה לתחנה, בניידת המשטרתית. הואיל וסנדומיר היה עייף, הנאשם התנדב לנהוג בניידת. כאשר הגיעו לשער הנמל, המאבטח פנתה לנאשם, וביקשה ממנו תעודה מזהה. אולם, לא הייתה לנאשם תעודה מזהה, סנדומיר הוציא את תעודת השוטר שלו. לדבריו, הנאשם מסר לו שאין לו תעודה מזהה, הואיל והוא שכח את הארנק בבית.

סנדומיר אישר שמעטפת הפיקדון הייתה בניידת, מרגע שעזבו ביחד עם העצור את התחנה, בלילה, ועד אשר חזרו לתחנה מוקדם בבוקר, ו"הזדכו" על כל הציד. במהלך חקירתו הנגדית, הוקרן בפני סנדומיר סרטון מצלמות האבטחה מבית החולים רמב"ם, המתעד את יציאתו מבית החולים ושהייתו בניידת, וכן את עזיבת הניידת את המקום, יחד עם העצור. כמו כן, הופנה סנדומיר במהלך הקרנת הסרטון, לכך שמעטפת הפיקדון בצבע אפור, מונחת על ה"דשבורד", והוא אישר כי אכן זו מעטפת הפיקדון (עמ' 19 שורות 17 - 18).

עדות הגב' תמר אזולאי, הזבנית במזנון ה"ביסטופ" שבתחנת משטרת זבולון (עמ' 4 - 8 - להלן: "אזולאי"):

אזולאי שימשה בעת הרלוונטית לכתב האישום, כזבנית בדוכן ה"ביסטופ" בתחנת משטרת זבולון. נגבו ממנה שתי הודעות, אחת מיום 5/9/18 והשנייה מיום 6/9/18 אשר הוגשו בהסכמה, וסומנו בהתאמה, ת/12 ו-ת/13; וכן הוגש באותו מעמד, בהסכמה, לפי בקשת הסיגור, מזכר מיום 5/9/18, שמתעד תרשומת שיחה בין החוקר, לבין העדה, אשר סומן ת/14.

בעדותה מסרה אזולאי, כי ביום 4/9/18, מוקדם בבוקר, סמוך לשעה 06:20, ניגש אליה הנאשם, אותו היא מכירה מהתחנה כמי שקונה אצלה במזנון באופן תדיר, ואמר לה, שהוא שמר בלילה על עצור, בבית החולים רמב"ם, ולא עישן. הוא צריך לקנות סיגריות, אך אין לו כסף. בתגובה, אזולאי אמרה לו, שהיא תלווה לו את עלות הסיגריות, ומחר הוא

יחזיר לה את הכסף, וכך עשתה. היא הדפיסה בקופה 30 שקלים, ונתנה לו חפיסת סיגריות. בשלב זה, אמר לה הנאשם, לדבריה: **"תמי יש לי 100 דולר את רוצה לקנות?"** (עמ' 4, שורה 21). היא סירבה, ואמרה שהיא לא מעוניינת בכסף זר. הנאשם אמר כי הוא משאיר לה שטר 100 דולר כעירבון לתשלום עלות הסיגריות. גם לכך סירבה. היא אמרה לו שהיא מכירה אותו שלוש שנים, ושהוא לא השוטר הראשון שקונה אצלה ב"אשראי", ולכן הוא לא צריך להשאיר עירבון. למרות זאת, כדבריה, הותיר את שטר ה-100 דולר ברשותה ויצא. היא יצאה אחריו, אך לא ראתה אותו.

מספר דקות לאחר מכן, נכנס אליה שוטר אחר, היומנאי אילן מועדי. לדבריה, מועדי והנאשם, חברים טובים, ולכן, הרשתה לעצמה לומר למועדי את שאירע. לדבריה, גם מועדי הביע תמיהה על הצעתו של הנאשם. לאחר השיחה עימה, חזר ליומן, שם מסרו לו, לדבריה, שחסר שטר 100 דולר בפיקדון של העצור א.מ, ואז מועדי סיפר את מה שהנאשם הציע לאזולאי, בנוגע לשטר ה-100 דולר, ובעקבות זאת, הגיעו אליה שני קצינים, תחקרו אותה, והיא סיפרה להם את השתלשלות הדברים כפי שתוארה לעיל. שטר ה-100 דולר נתפס מידיה, ונמסר לה שאם הנאשם יגיע אליה למחרת, שלא תדבר איתו דבר על הבדיקה שנעשתה, ואם הוא ישאל על ה-100 דולר, נאמר לה להגיד לו שהיא שכחה את השטר בבית.

בהמשך עדותה, מסרה אזולאי, כי הבחינה שהנאשם הוציא את שטר ה-100 דולר כשהוא היה מקופל לארבע. כמו כן, ציינה, כי כשבוע-שבועיים טרם המקרה, היא ישבה בחוץ עם הנאשם, ואז הוא סיפר לה שאחותו התחתנה, והוא התארס, ונשאר ברשותו כסף זר. היא לא ראתה שהוא החזיק באותה עת כסף זר. הוא שאל אותה אם היא רוצה לקנות, והיא אמרה לו שהיא לא מעוניינת. עוד מסרה, כי אף שוטר לא הציע לה אף פעם לרכוש מוצרים תמורת כסף זר.

סרטוני מצלמות האבטחה בביה"ח רמב"ם (7/ת):

בכניסה לבית החולים מוצבות מצלמות אבטחה. החוקר מכרם מלחם תפס את המצלמות ופרק אותן וערך דוח צפייה מפורט ביחס לכל אחת מהן (8/ת). הסרטונים מתעדים את ביקורי סנדומיר והנאשם בניידת. כאשר ביקר הנאשם בניידת הוא נראה מתעסק עם דבר מה בניידת כמפורט בהמשך. סרטונים אלה יתרמו להשוואה ובדיקת גרסאות שני השוטרים ומשמשים, בפרק הממצאים שהמשך הדברים, לקביעת ממצאי מהימנות.

מזכר בדבר התנהגות הנאשם (6/ת):

בתום חקירת הנאשם, ולאחר שטען כי ברכו שטרות של מאה דולר נוספים שהתכוון למכור לזבנית הביסטופ, הגב' אזולאי, נסע איתו החוקר חסן סאלח לרכבו. בדרך התווכח הנאשם עם השוטר וטען כי הוא לא יכול לתפוס את שטרות הכסף. הוא הדריך את השוטר לנסוע לתחנת זבולון בטענה ששם חונה רכב. באמצע הדרך, על כביש 22, אמר לשוטר לעצור בצד הדרך. הוא מסר כי רכבו לא חונה בתחנה אלא בחניה בקרית הממשלה. השניים שבו איפוא על עקבותיהם למקום הימצאו של הרכב בקרית הממשלה. החוקר חסן הזעיק את החוקר מכרם מלחם על מנת שיתפוס את השטרות, שלפי דברי הנאשם, היו אמורים להיות במגן השמש ברכבו יחד עם תמונות ארוסתו. אולם, לדברי החוקר חסן "החשוד ניגש עם החוקר מכרם כשאני מלווה אותם מאחורה וזה עשה כאילו הוא מח[פ]ש את השטרות, הוציא תמונות שטען כי השטרות בתוכם ולפתע לא היו שטרות דולרים...". מוסיף החוקר ומציין: "לציין שלאורך כל הדרך החשוד התווכח על כל

דבר, כמו תפיסת הטלפון, תפיסת האקדח, ושאין לנו זכות לתפוס לו דברים אלו...".

מזכר בדבר תכני הטל"ס שהיה ברשות הנאשם (ת/9):

הטלפון של הנאשם נתפס ונפרק מתוכו חילץ החוקר מכרם מלחם שתי כתבות אודות גניבה בידי שוטרים. הכתבה האחת, כותרתה "האם השוטרים גנבו 4000 שקל מנחקר". דובר שם בשני צעירים שנחקר בעוון החזקת סם לצריכה עצמית. הם עוכבו לחקירה כשברשותו של אחד מהם, 20 אלף ₪. בתום החקירה שוחררו השניים אך הכסף לא הוחזר לו. רק בעקבות פניה לביהמ"ש הוחזר לו הכסף, אך חסרו 4000 שקל. לפי הכתבה התיק נחקר במח"ש והמשטרה מסרה כי אכן עלה חשד כי חלק מהסכום שישמש כראיה נגנב והעניין בחקירה. יצוין, כי אירוע זה אירע אף הוא בתחנת זבולון. הכתבה שניה שכותרתה "אישום: השוטר חזר לדירת העברייין וגנב כסף ותכשיטים". דובר בה שם בחשוד שהתפרץ לדירה ולאחר חקירתו חזר לדירה, התפרץ אליה עם מפתח וגנב משם תכשיטים ומזומנים בהיקף של 7500 שקל.

פרשת הגנה:

הנאשם העיד להגנתו. כמו כן, הוגשו מטעם ההגנה, הראיות הבאות:

הודעה שנגבתה מהשוטר מועדי אילן מיום 4/9/18 (נ/1), ובה התייחסותו של מועדי לשיחה שקיים עם הזבנית תמי אזולאי מה"ביסטופ", על ההצעה של הנאשם להפקיד בידה 100 דולר כ"ערבון" לרכישת הסיגריות ממנה, וכן התייחסותו של מועדי, לכך שהבחין כי בארנקו של הנאשם היה כסף זר; עוד הוגש מזכר מהחוקר יניב גרינברג מיום 16/9/18 (נ/2), המתייחס לחיפוש בתכני הטלפון הסלולרי של הנאשם, וכן הוגשה הודעתו של העצור/המתלונן מיום 4/9/18 (נ/3), שמהפיקדון שלו, נגנב, לכאורה, שטר המאה דולר.

בתום הסיכומים, ולאחר שבית המשפט התיר זאת, הגישה ההגנה "דוח ממצאי בדיקת ט.א" על שטר המאה הדולר, ממנו עולה, כי לא נמצאו טביעות אצבעותיו של הנאשם על השטר (נ/4).

בחקירתו במח"ש טען כי הגיע לביה"ח יחד עם העצור. סנדומיר הגיע עם הניידת ואמר לו שחנה מול הכניסה, הוא (הנאשם) לא היה בניידת אלא רק כשהסתיים הטיפול בעצור ואז ראה היכן הניידת חונה, אך בהמשך טען כי לא הובן, וכי ביקר בניידת לחפש כבל להטענת הטל"ס שלו. הוא הבחין בשקית הפיקדון שלדבריו הייתה על הרצפה (ש 65-66). טען שלא נגע בה כלל. משלא מצא את הכבל, חזר לביה"ח, פגש שכן מהכפר, בחור בשם מוחמד מיערי וביקש ממנו מטען. עוד טען כי הארנק היה ברשותו במהלך המשמרת עם סנדומיר. הוא אף הציג אותו בפני החוקר והוא צולם (ת/5), וכן תעודת השוטר היתה ברשותו (ש 114-115). הוא אישר כי הוא נהג בניידת כאשר יצאו השלושה (הוא סנדומיר והעצור), וביציאה דרך הנמל, ולמרות שלטענתו היתה עליו תעודת שוטר, היה זה סנדומיר שהציג את תעודת השוטר בפני המאבטחת ולא הוא, לדבריו היה זה בהוראת סנדומיר (ש 154-161). הוא הכחיש כי אמר לסנדומיר כי שכח את הארנק בבית ארוסתו ושזו התקשרה להודיע לו על כך. הוא טען כי לא היה מדובר בארנק שלו אלא זה היה הארנק של רשיונות הרכב, שם מצויים הטסט והביטוח של רכבו. הוא התכוון למכור את רכבו לאחיה של ארוסתו (ש 167-171). כן הכחיש הנאשם, כי בדרכו לניידת לחפש את הכבל למטען, פגש דוד או שכן שנחתך מדיסק והוא נגעל מהפציעה ולא ניגש לבסוף לניידת (ש 172-184).

עוד טען כי שבועיים טרם האירוע, הציע לזבנית הביסטופ, הגב' אזולאי, לרכוש ממנו כסף זר 400 יורו ו- \$300, שקיבל

מחתונת אחותו. לדבריו יש מחברת מתנות ברשות אימו שם רשום ממי קיבלו את הכסף. הוא לקח דווקא כסף זר ולא ישראל כי רצה לתלות לארוסתו סביב הצוואר את הכסף הזר לפי הנהוג אצלם. הוא הראה לה בנוכחות השוטר אילן מועדי את הכסף הזר שהיה ברשותו. היא אמרה לו שישמור לה אותם ובהמשך תקנה ממנו. באותו יום ניגש אליה לקנות סיגריות והציע לה לרכוש ממנו את כל הכסף הזר, אך היא טענה שיש לה ספירה. הם קבעו ליום רביעי (המועד בו נחקר הנאשם במח"ש). היא נתנה לו סיגריות שעולות 30 שקל ואז נתן לה שטר של \$100 ואמר לה שביום רביעי יביא את שאר הכסף הזר (לכל הנזכר לעיל, ראו: ש 196-228).

כאשר עימת אותו החוקר עם טענתו שרצה את הכסף הזר כדי לתלות על ארוסתו, ואם כך, מדוע ביקש להמיר אותו לכסף ישראלי אצל אזולאי, טען שארוסתו לא רצתה, וביקשה שיקנה לה מתנה. עוד מסר, כי את ה- 400 יורו הותיר בבית, ומכיוון שנתן לאזולאי \$100 מתוך ה- \$300 שלטענתו היו ברשותו, נותרו בידיו \$200 ו- 400 יורו. הוא לא מסר לה את הכסף כפי שסוכם כי עדיין לא התחיל את המשמרת שלו, והייתה הרמת כוסית בתחנה, ולכן תירץ את אי ביצוע ההמרה. לדבריו, התכוון בהמשך היום לעשות זאת, ה- \$200 נמצאים ברכבו, במגן השמש ברכב. הוא לא הביא איתו את ה- 400 יורו כי היא לא דיברה איתו (ש 234-254).

בעדותו בבית המשפט, פירט ומסר כי הוא הגיע לתחנה, ומיד עלה לאמבולנס יחד עם העצור, ונסע יחד איתו לבית החולים רמב"ם. כאשר היה בחדר המיון, בתהליך קליטת העצור בבית החולים, הגיע השוטר תומר סנדומיר. העצור נלקח לטיפול רפואי, והוא ישב על כיסא ליד העצור, כשהוא אוזק את העצור למיטה. הוא הבחין שתומר סנדומיר מנומנם, והציע לו לשבת במקומו על הכיסא. סנדומיר דחה את הצעתו, ושאל אותו אם הוא יסתדר לבד עם העצור, מכיוון שהוא (סנדומיר) רוצה ללכת לנוח בניידת. הנאשם השיב לו, כי לא תהיה שום בעיה. סנדומיר עזב את המקום, ופנה לנוח בניידת לפרק זמן של כשעה.

כשחזר סנדומיר, הבחין שעדיין העצור בטיפול. הנאשם הסביר לו שהם ממתינים לתוצאות של בדיקות רפואיות שנעשו. הנאשם פנה לסנדומיר, שאל אותו אם יש לו כבל למטען לטלפון הנייד שלו, הואיל והסוללה שלו חלשה. בתגובה, השיב לו סנדומיר בשלילה, אבל כדאי שיבדוק בניידת. הנאשם יצא אפוא לניידת, בדרך דיבר עם ארוסתו בטלפון הנייד. כשסיים את השיחה, ניגש לניידת, הדליק את התאורה בטלפון הנייד שלו, וחיפש כבל מטען בניידת, אך לא מצא. הוא נעל את הניידת, וחזר לכיוון המיון. בדרכו חזרה, פגש שכן שלו, בשם מוחמד מיערי, המשמש כאח בבית החולים רמב"ם. הוא שאל אותו אם יש לו מטען לטל' הנייד. אותו חבר, אמר לו שהוא כרגע עסוק עם מטופל, וכשהוא יסיים, הוא יחזור ויעזור לו.

הנאשם חזר לעצור, ומסר את מפתחות הניידת לסנדומיר, זה שאל אותו אם הוא מצא את המטען, והוא השיב לו בשלילה. לדבריו, מיד לאחר מכן, חזר שוב לניידת לנוח. בשלב מסוים לאחר מכן, הגיע אליו למיון, אותו שכן שלו, מר מוחמד מיערי, והציע לו, למסור לו את הטלפון הנייד שלו, מכיוון שיש מטען בדלפק הרופאים בקבלה, והוא יטעין לו אותו שם. הנאשם הסכים. מוחמד לקח אפוא את הטלפון הנייד מהנאשם, שם אותו בדלפק הקבלה, על מנת להטעינו. בתום הטיפול, הודיעו הרופאים כי העצור משוחרר, ועל כן, פנה הנאשם לחברו מוחמד מיערי, שיביא לו את הטלפון. הוא קיבל אותו לידי, התקשר לסנדומיר ומסר לו שהטיפול הסתיים. הוא נטל את העצור עם המסמכים, סנדומיר הגיע, ויחד השלושה עלו לניידת, ונסעו עם העצור חזרה לתחנה.

כשהגיעו לתחנה, אמר לו סנדומיר לקחת את העצור לתא המעצר ו"להזדכות" על כל הציוד שכלל - טאבלט, נשק, ומעטפת הפקדון של העצור. הנאשם ניגש לעשות כדבריו של סנדומיר. הוא פנה ליומנאי הבוקר, שאותה עת היה מלך מליחוב, אלא שהאחרון אמר לו, שלא ניתן לבצע כרגע את תהליך "הזיכוי", מכיוון שיש החלפת משמרת (מליחוב החליף

את עבאדי שעשה משמרת לילה). עליו להמתין עד לסיום החלפת המשמרת. הוא ביקש שהנאשם יכניס בינתיים את העצור לתא המעוכבים, וישמור עליו, עד שתסתיים החלפת המשמרת.

כאשר הסתיימה החלפת המשמרת, "הזדכה" הנאשם על כל הציוד ומסרו למליכוב, לרבות את מעטפת הפקדון, וסיים את משמרתו. אך לפני שפנה ללכת לביתו, הלך למזנון ה"ביס טופ" בתחנה. הנאשם טוען כי ניגש לזבנית גב' אזולאי, על מנת לקנות סיגריות. לדבריו, הוא שאל אותה, האם אפשר לקנות בדולרים את הסיגריות. הוא אמר לה, שיש לו מאה דולר בארנק, ושאל אם היא יכולה לקחת ממנו את שטר המאה דולר, כפי שהם דיברו שבועיים לפני כן, ואחר כך תחזיר לו כסף ישראלי. לדבריו, היא הסכימה לכך, נתנה לו חפיסת סיגריות, לקחה את המאה דולר, ובירכה אותו לשלום.

בהמשך, ורק לאחר שהסניגור שאל את הנאשם מפורשות, האם היו לו עוד 200 דולר בארנק, השיב הנאשם שאכן היו לו עוד 200 דולר, ועוד 400 יורו. לדבריו, כספים אלו, הם מהחתונה של אחותו. עוד טען, כי הוא היה אותה עת שוטר בשירות חובה במשטרה, וקיבל משכורת נמוכה מאוד של כ-1,200 ₪, שלא הספיקה לו. לכן, כל פעם שנזקק לכסף, היה פונה לאימא שלו, והיא הייתה נותנת לו כספים. לאחר חתונת אחותו, שלדבריו התקיימה ביום 10/7/18, הוא התארס, ורצה לקנות מתנה לארוסתו. הוא פנה לאימא שלו, וסיפר לה זאת, והיא בתגובה, נתנה לו את הדולרים והיורו, על מנת שהוא ימיר את זה לכסף ישראלי, בכדי לקנות לארוסתו מתנה. לדבריו, התכוון לקנות לארוסתו שרשרת מזהב או תכשיט אחר.

כאשר התבקש על ידי בית המשפט, להתייחס לגרסתה של אזולאי, טען כי הוא לא מכיר מקומות המרת כסף זר בקריות, ולכן, שאל אותה, ואת השוטרים, אם יש מקום קרוב בקריית חיים להמרת כסף זר. לדבריו, אזולאי בתגובה אמרה לו, "תשמור לי את זה, שיהיה לי כסף אני יקנה ממך". באותו מעמד היו איתו לדבריו השוטר אילן מועדי, ועוד שני שוטרים מהתנועה, הוא לא זוכר את שמם. לדבריו, אירוע זה קדם את האירוע מושא כתב האישום (עמ' 29, שורות 14 - 20). כאשר נשאל אם מישוהו ראה שהוא החזיק בכסף זר טרם האירוע מושא כתב האישום, טען שכאשר הוציא את ארנקו הוא הוציא את שטרות הכסף הזר שהחזיק, ובאותו מעמד, תמי אזולאי והשוטר אילן מועדי, ראו את הכסף הזר שהחזיק. לדבריו, הוא הוציא את השטרות מהארנק והציג אותם בפניהם, הוא הדגים זאת בפני בית המשפט.

הוא חזר וציין, שכאשר אזולאי ראתה את השטרות בידיו, היא אמרה לו שישמור לה אותם והיא תקנה ממנו. לדבריו, הוא הוציא באותו מעמד בפני השניים (אזולאי ומועדי), 3 שטרות של מאה דולר, ו-400 יורו. לשאלת בית המשפט הבהיר, כי את כל הגרסה הזו סיפר גם בחקירתו במח"ש. הוא הוסיף, שאם חלילה היה נוטל את המאה דולר ממעטפת הפיקדון, הוא לא היה ניגש באותו יום, בתום המשמרת, לקנות עם אותו שטר ממש, סיגריות מאזולאי ב"ביס טופ". הוא הוסיף כי הוא אדם ישר, והוא לא יהרוס את חייו בשביל 100 דולר, "זה טיפשות", אמר.

דין והכרעה:

כפי שכבר הוטעם, מדובר בתיק המבוסס על ראיות נסיבתיות. אלו נבחנות בתהליך תלת שלבי כמפורט לעיל, על מנת לזקק מתוכן ממצאים עובדתיים, שעל יסודם ניתן לבחון אם הוכחו יסודות העבירה המיוחסת לנאשם. בשל טיבה של תשתית זו, על הראיות להוביל למסקנה אחת ויחידה, המשקפת את התרחיש המפליל. ככל שקיים תרחיש עובדתי חילופי, כי אז, יש ליהנות את הנאשם מחמת הספק. אפנה איפוא לבחון את העובדות שהוכחו במשפט.

שלב א': בחינת אמינות הראיות -

לאחר בחינת הראיות שהובאו בפני בית המשפט נקבעים בזה ממצאי מהימנות והעובדה שלהלן.

עדותו של עבאדי נמצאה אמינה ומהימנה בעיני. התרשמתי מכנות דבריו, שהיו מפורטים וקולחים. על פי עדות זו, המתיישבת עם יתר חומר הראיות, נקבע בזה כי בליל האירוע נעצר המתלונן/העצור א.מ. במסגרת תהליך קליטתו למעצר בתחנת המשטרה, הוא הובא בפני יומנאי משמרת הלילה, דוד עבאדי, על מנת לתפוס מגופו, את כל מטלטליו, לרבות כסף שהיה עליו. עבאדי תפס מידי העצור, בין היתר, שלוש שטרות של מאה ש"ח, ושטר אחד של מאה דולר. הוא ערך רשימה, בטופס נלווה (ת/2), של המיטלטליו והכספים שנתפסו על העצור, רשימה המשקפת את כל תכולת מעטפת הפקדון. המזומנים הנ"ל וביניהם שטר המאה הדולר המדובר, הוכנסו ע"י עבאדי לכיס מעטפת פיקדון ייעודית (ת/11).

מעטפת הפיקדון על תכולתה, נמסרה ע"י עבאדי לשוטר תומר סנדומיר, כשהיא אטומה, הואיל וסנדומיר יחד עם הנאשם, יצאו ללוות את העצור לבית חולים רמב"ם.

מעטפת הפקדון על תכולתה הונחה בניידת המשטרתית, והייתה מכאן ואילך במשמורתו של סנדומיר (כך על פי עדות הנאשם, סנדומיר, ומצלמות האבטחה בבית"ח תומכות בכך).

מחומר הראיות עולה, כי סנדומיר נהג כשהוא לבד בניידת המשטרתית כשמעטפת הפיקדון יחד איתו בניידת.

הנאשם התלווה לעצור, כשהוא נוסע לבית החולים יחד איתו באמבולנס. העצור התקבל לבית חולים רמב"ם לטיפול רפואי, כאשר לצדו השוטר סנדומיר והנאשם.

כשהגיע לבית החולים, החנה סנדומיר את הניידת, ליד הכניסה למיון. סנדומיר נעל את הניידת ונכנס לחדר המיון והצטרף לנאשם והעצור.

מעטפת הפיקדון נותרה בניידת על ה"דשבורד" ולא על הרצפה (ראה סרטון מצלמת האבטחה בה נראה דבר אפור על ה"דשבורד"; עדותו של סנדומיר ממנה עולה כי זוהי המעטפה; דוח הצפיה ת/8, בעמ' השני, פסקה ראשונה, שורות 4-5).

בשלב מסוים, יצאו סנדומיר והנאשם מחדר המיון, כל אחד בנפרד, בזמנים שונים, וניגשו לניידת (ביקורים אלה מתועדים באופן מדויק ע"י מצלמות האבטחה - ראו גם דוח צפיה ת/8).

ביקוריו של סנדומיר לא לוו בתנועות כלשהן בתוך הניידת ומתיישבות יותר עם מנוחה בתוך הניידת.

מנגד, ביקוריו של הנאשם בתוך הניידת לוו בתנועה בתוכה. לפי סרטוני האבטחה, הביקור החשוד של הנאשם התרחש בשעה 04:28. הוא נראה משוחח בנייד וניגש לניידת, פותח את דלת הנוסע, תוך שהוא עדיין משוחח בנייד, רוכן לתוך הניידת, פלג גופו העליון בתוך הניידת, אך רגליו מחוץ לניידת, אח"כ יוצא ממנה, משוחח שוב בנייד, רוכן שוב אל תוך הניידת, עושה שם דבר מה, כשהוא מכופף, מושיט את ידו לכיס שמאל במכנסיו, מזדקף סוגר את הניידת עם יד ימין, מכניס דבר מה לכיס שמאל, יוצא ונועל את הניידת.

הנאשם, סנדומיר והעצור, נסעו ישירות מבית החולים לתחנה, שם פתח מליכוב את מעטפת הפקדון, כדי לצלם מתעודת הזהות של העצור, שהיתה בתוך שקית הפיקדון, את תמונתו לצורך העברתו למשמורת שב"ס מכיוון שנלקח לבית המשפט. בעשותו כן, גילה מליכוב, כי שטר המאה דולר שהיה במעטפת הפיקדון, חסר.

יצוין בהקשר זה, כי הוכח בפני, כי ניתן לפתוח את מעטפת הפיקדון בזהירות, ולאטמה מחדש, מבלי שאחר יחוש, בעין לא מנוסה, בפתיחה.

לפיכך, שטר המאה דולר של העצור נלקח ממעטפת הפיקדון בו הופקד, שעה שזו הופקדה במשמורתם של סנדומיר והנאשם בעת הביקור בבית החולים.

לכל אחד מהשניים - סנדומיר והנאשם - הייתה נגישות למעטפת הפיקדון בה היה שטר המאה דולר. לסנדומיר - כאשר נסע לבד לבית החולים והמעטפה הייתה ברשותו, בניידת, וכאשר יצא לנוח בניידת. לנאשם - כאשר יצא מביה"ח וביקר בניידת.

שלב ב': האם הראיות מסבכות את הנאשם בביצוע העבירה -

עד כה "עקבנו" אחר שטר המאה דולר, מסירתו מהעצור לעבאדי, יומנאי הערב, הכנסתו למעטפת הפיקדון בליל המעצר ע"י יומנאי הערב; גילוי חסרונו של השטר, מוקדם בבוקר שלמחרת, ע"י מליכוב יומנאי הבוקר. המסקנה הלוגית הפשוטה, הנתמכת בראיות, היא שהשטר נגנב ממעטפת הפיקדון ע"י אחד מהשניים - סנדומיר או הנאשם.

אשר לאפשרות כי מדובר בסנדומיר - אכן יש לגשת בזהירות לעדותו של נוכח העובדות שהוכחו. אולם, לאחר בחינה קפדנית של עדותו, והצלבתה עם יתר חומר החקירה, לרבות גרסתו של הנאשם עצמו, מצאתי ליתן בעדותו של סנדומיר אמון מלא, ועל כן, אני שולל כל תרחיש לפיו סנדומיר הוציא את שטר המאה דולר ממעטפת הפיקדון.

עדותו של סנדומיר נמצאה אמינה בעיני, הוא העיד באופן שהותיר עלי רושם, כי הוא מעיד באופן כנה, מוסר הסברים מפורטים, שלא תמיד היו לטובתו, בדבר מהלך האירועים, תוך התייחסות לכל הראיות הרלבנטיות לגביו. הסבריו האותנטיים היו בולטים, גם כשהדבר יכול היה לפעול, כביכול, לרעתו. אסביר.

הבהרתי לעיל, כי הואיל ומעטפת הפיקדון היתה נגישה אך ורק לשניים, המסקנה הפשוטה מכך, היא שאחד מהם נטל את השטר. סנדומיר העיד ומסר, כי הנאשם אמר לו שהוא הולך לניידת לחפש כבל מטען לנייד שלו, אך בסופו של דבר, לא ניגש לניידת, כי פגש שכן שלו שנפצע ב'תאונת עבודה' מדיסק שפצע אותו, הדבר הגעיל/זעזע את הנאשם ולכן לא ניגש לבסוף לניידת. אם סנדומיר היה רוצה להפליל את שותפו, הנאשם, יכול היה להימנע מסיפור כזה, שהרי מבחינתו, יש לקשור את הנאשם כמה שיותר לביקורים בניידת שם שכנה מעטפת הפיקדון שמתוכה נגנב השטר.

בנוסף, סיפר סנדומיר, כי הנאשם מסר לו ששכח את הארנק בבית, ולכן לא הייתה עליו תעודת שוטר כשיצאו דרך הנמל לתחנת המשטרה, ולכן הוא נאלץ להציג למאבטחת הנמל את התעודה שלו. גם כאן מסר סנדומיר, פרט אותנטי, ולכאורה איזוטרי, מבלי שהוא ער לחשיבותו, וללא שיהא בו מימד מפליל. יצוין, כי כאשר נחקר הנאשם במח"ש, הוא אישר, כי אכן היה זה סנדומיר שהציג תעודת שוטר, אם כי כפר בכך שלא היה לו ארנק, וטען כי הדבר נעשה לפי הנחייתו של סנדומיר (ת/1 ש 158-161).

האותנטיות שלטעמי ליוותה את גרסתו של סנדומיר, היתה גם בכל הקשור לגרסה שמסר סנדומיר בנוגע לטענת הנאשם שהוא יוצא לניידת לחפש כבל טעינה. גם פרט זה, שהוא לכאורה משני, לאירוע הגניבה, נמצא נכון לפי גרסת הנאשם, אשר אישר את סיפור החיפוש אחר כבל טעינה בניידת. כך באופן כללי, וכך באופן פרטני יותר, באשר ליציאת הנאשם בדרכו לניידת, והפגישה של הנאשם עם אותו שכן. אמנם הנאשם טען, כי לא פגש בשכן שנפצע, כטענת סנדומיר, אלא בשכן שעובד כאח בביה"ח, אך עדיין, ברור לחלוטין, כי גם לפי גרסת הנאשם, סנדומיר לא בדה מליבו דברים, הנאשם אכן פגש מישהו מהכפר שלו כשיצא לניידת, דבר המחזק את גרסתו של סנדומיר.

סנדומיר גם אישר שיצא לנוח/לישון בניידת, דבר שבוודאי לא מתיישב עם פקודות המשטרה, בוודאי לא שעה שהוא מופקד על שמירתו של עצור. למרות זאת, לא נרתע מכך, והבהיר בעדותו שהיה עייף ולכן הלך לנוח בניידת.

עדותו של סנדומיר התיישבה היטב עם מכלול הראיות, עם סרטוני מצלמת האבטחה אשר אימתו את דבריו. היא מתיישבת היטב עם יתר חומר הראיות, ומקבלת חיזוק של ממש מגרסת הנאשם והתנהגותו, כפי שיפורט להלן.

לכן האפשרות שסנדומיר נטל את השטר נשללת על ידי כבלתי סבירה.

אשר לאפשרות כי מדובר בנאשם, ישנו מצבור ראייתי המצטרף ונערם יחד למכלול ראייתי שלם המסבך את הנאשם ומוביל להיסק הגיוני אחד, לפיו, הנאשם הוא זה ששלח ידו במעטפת הפיקדון, ונטל מתוכה את שטר המאה דולר. תשתית ראייתית זו מגיעה ממספר מקורות, ראיות טכנולוגיות שעוצמתן גבוהה בשל טיבן, ראיות וורבליות של העדים, המצטלבות עם יתר חומר הראיות. לתשתית זו חיזוק בעוצמה משמעותית נוכח התנהגותו המפלילה של הנאשם ושקרי, הכל כפי שיפורט להלן.

"הקופסא הירוקה" ושעון הנוכחות - הנאשם ביקש לתרץ את ביקוריו בניידת, בטענה שעבד בניידת קודם לאותו ערב, ושכח שם את כבל הטעינה של הטל"ס שלו. אולם, בחומר הראיות מזכר, המתעד בדיקה של "הקופסא הירוקה" המעידה טכנולוגית, כי הנאשם לא עבד כלל בניידת הזו, יומיים טרם האירוע. כמו כן, נערכה בדיקת דו"ח נסיעות של הניידת, ודו"ח נוכחות של הנאשם, המעידים אף הם טכנולוגית, כי אין החתמות של הנאשם במועד הנטען ע"י הנאשם (ראו מזכר ת/10 על נספחיו).

סרטוני מצלמת האבטחה - הסרטון אליו התייחסתי לעיל, מלמד כי הנאשם ביקר בניידת ועשה בה דבר מה. הוא נראה מתעסק עם משהו בתוך הניידת, אמנם מצלמות האבטחה, לא מאפשרות מבט ממוקד יותר בנעשה בתוך הניידת, אך הנאשם נראה נע בתוכה, מבצע תנועות שונות, עם ידיו לרבות לעבר כיסיו. הנאשם טען כי הדליק את הפנס בניידת שלו כדי לחפש בה את כבל הטעינה, אך אין לכך עדות בנשקף ממצלמות האבטחה. הוא נראה משוחח בטלפון. יודגש, כי הנאשם לא חולק על כך, כי לא מצא בניידת כבל הטעינה לטל"ס שלו, וכאמור לעיל, לא היה שחר לטענתו, כי שכח שם כבל הטעינה, פשוט משום שלא עבד בניידת הזו יומיים קודם לכן. לכן, הביקור שלו בניידת נראה לא תמים.

זאת ועוד, לפי סרטוני האבטחה, הנאשם ביקר בניידת בשעה 04:28, והתעסק במשהו בניידת. בסמוך לאחר ביקור זה, בשעה 06:00 לערך, הגיעו הנאשם, סנדומיר והעצור ומעטפת הפיקדון שנמצאה חסרה שטר אחד של מאה דולר. בסמוך מאוד להגעה לתחנה, סמוך לשעה 06:30, ביקש הנאשם למכור לזבנית ה"ביסטופ" שטר של מאה דולר. הוא ניגש אליה במטרה מוצהרת לקנות סיגריות, בטענה שהיה במשמרת ולא עישן, למרות שעיון בסרטוני האבטחה, מלמד כי עישן בבית החולים (סרטון שסומן מ.מ.ן 11/10/18 בשעה 02:41; דוח הצפיה ת/8 עמ' 1 פסקה ב').

עדויות - כאמור, עדות סנדומיר, נמצאה אמינה בעיני ביהמ"ש, ולה עיגונים בחומר הראיות, ולא אחזור על הדברים שכבר נקבעו על יסודה. סנדומיר קושר את הנאשם לביקורים בניידת, ביקורים המאומתים במצלמות האבטחה, בגרסת הנאשם עצמו, ומאמתים את גרסתו. סנדומיר העיד, בין היתר, כי הנאשם אמר לו, כי כלל לא ניגש לניידת, מאחר ופגש שכן שנחתך מדיסק. הנאשם ביקש להרחיק עצמו מביקור בניידת, אך לא לקח בחשבון שמצלמות האבטחה בחזית חדר המיון מתעדות את ביקוריו בניידת.

סמוך לחזרת השניים מביה"ח, בבוקר מוקדם של יום האירוע, הציע הנאשם את השטר לזבנית ה"ביסטופ", הגב' תמי אזולאי. האחרונה תיארה את השתלשלות העניינים, כיצד הנאשם הציע לה את שטר המאה דולר בבוקרו של אותו יום, כיצד השטר היה מקופל, היא הבהירה כי עצם ההצעה לתת את השטר כערבון נראית לה תמוהה, ולכן גם חלקה זאת, עם שוטר אחר שהגיע לאחר מכן למקום, היומנאי אילן מועדי.

אזולאי מסרה עדות אותנטית, תוך ירידה לפרטים, באופן שהותיר רושם ברור, כי העדה מספרת דברים כהווייתם. היא לא הקצינה ולא הפריזה בתיאור הדברים. לא היה לה שום אינטרס לפגוע בנאשם או להפיל אותו בדבר. היא העידה כי הכירה אותו האמינה וכיבדה אותו, ואף הסכימה לשלם עבורו את הסיגריות. יצוין, כי לולא סיפרה את הדברים אגב אורחא לשוטר מועדי, ספק אם היה האירוע נחשף. עדותה מתחילתה ועד לסופה נמצאה אמינה ומהימנה בעיני בית המשפט, היא לא הופרכה במהלך המשפט, והיא אף מתיישבת עם חומר הראיות.

סתירות מהותיות בגרסת הנאשם והתנהגותו המפלילה - הנאשם נחקר ומסר בחקירתו במח"ש, בין היתר, כי ברכבו יש \$200 מאותם \$300 שהחזיק ואשר היו ברשותו ממתנות שקיבלה אחותו בחתונתה (ת/1 שורות 254-253). הוא טען כי ה-\$200 מוסתרים במגן השמש יחד עם תמונות ארוסתו. החוקר הפתיע אותו, ואמר לו בסיום החקירה, שהם יגשו יחד לאוטו לאמת זאת. הנאשם שהבין כי נתפס בקלקלתו, ניסה להטעות את חוקריו. הוא טען שרכבו חונה ליד תחנת זבולון. באמצע דרך, וכשהבין כי שקריו עומדים להחשף, הודיע לחוקר, כי שיקר והרכב נמצא ליד משרדי מח"ש, סמוך לבניין "הטיל". החוקר ניגש איתו לרכב, הנאשם עשה עצמו מחפש את שטרות הדולרים ברכב, אך לא נמצא דבר (ת/5 פסקה 9).

מדובר בסתירה חזיתית לפרט מהותי בגרסת הנאשם וניכרת מניפולציה ברורה מכוונת של החוקרים, הדבר משפיע ביחס ישר על עוצמת החיזוק שיש לשאוב מכאן ליתר חומר הראיות.

זאת ועוד, על מנת להצדיק הימצאות כסף זר ברשותו של הנאשם, טען הנאשם כי קיבל מאימו כסף זר שמקורו בחתונת אחותו שהתקיימה טרם לאירוע. לא ברור איזה היגיון יש בכך שכסף שניתן לאחות בחתונתה, ימסר לנאשם, אך זה לא העיקר. הנאשם טען כי ישנה מחברת ובה רשום ממי התקבלו הכספים, אך נמנע מהצגתה במהלך המשפט; הוא נמנע מהעדת אימו שלטענתו נתנה לו את הכסף לפי בקשתו; הוא נמנע מהעדת אחותו, שכאמור, קיבלה את הכספים במתנה, לפי טענתו; הוא נמנע מהבאת חברו אילן מועדי לעדות; הוא נמנע מהבאת האח מוחמד מיערי, אותו שכן שראה בבית החולים. כל אלה יכלו לאמת את גרסתו הן בדבר קבלת הכסף הזר בסכום ובדרך שהתקבל, והן בדבר גרסתו ביחס לחיפוש אחר מטען בבית החולים.

עוד הוא טען, כי ביקש וקיבל כסף זר דווקא, ולא כסף ישראלי, כדי לענוד אותו לצווארה של ארוסתו, כפי המקובל אצלם (ת/1 ש 224-225). אם כך נשאל בצדק ע"י החוקר, מדוע ביקש להמיר את הכסף, והשיב, כי ביקש להמיר את הדולרים אצל אזולאי, כי בסופו של דבר, ארוסתו רצתה מתנה, ולא שיענוד לה את הכסף הזר (ת/1 ש 234-235). הנאשם נמנע מהעדת ארוסתו שתאמת את גרסתו זו.

הלכה פסוקה מקדמת דנא, במשפטים פליליים ובמשפטים אזרחיים, כי מעמידים בעל דין בחזקתו, שאם יש ברשותו ראייה או עדות, שיכולים לפעול לזכותו, יביאה בפני בית המשפט, וככל שהוא נמנע מכך, ללא הצדק סביר, עלול הדבר לפעול לחובתו, וככל שהראיה או העדות מהותית יותר, לעניין שבמחלוקת, רשאי בית המשפט להסיק מכך מסקנה נחרצת יותר לחובת אותו בעל דין (ע"א 548/78 שרון ואח' נ' לוי, פ"ד לו (1) 736, שם בעמ' 760 מפי כב' השופטת ה. בן עתו; עוד אפנה לנאמר בע"פ 483/88 חביב עזריאל נ' מדינת ישראל (1994): **"הלכה היא מלפנינו כי הימנעות מהזמנת עדי הגנה, שעל פי ההיגיון והשכל הישר עדותם היה בה כדי לתרום...יוצרת הנחה כי דבריהם עלולים לפעול לרעת הנאשם ולחזק את הגרסה המפלילה..."**).

כאמור, טען הנאשם, כי החזיק \$300 ו-400 יורו והציע לאזולאי לרכוש ממנו את הכסף. הם קבעו למועד בו נחקר הנאשם במח"ש. למרות שאין בכך כדי להפליל ו/או לפגוע באזולאי, אין לדברים אלו כל תימוכין בעדותה. מעבר לכך, אם אכן זה היה הסיכום, מחומר הראיות עולה כי חרף גרסתו זו של הנאשם, לא היה ברשות הנאשם הכסף הזר שבאותו יום הוא התכוון להמיר אצל אזולאי. הוא נלקח ע"י החוקרים לרכבו, עשה עצמו מחפש, ברכב, היכן שכמה דקות קודם לכן, בחקירתו, מסר שהכסף נמצא, ולא היה שם הכסף (ת/1 שורות 244-240; 254-250). התנהגותו המניפולטיבית, מצטרפת אף היא לשקריו ומוסיפה ומחזקת את הראיות נגדו (ראו: ת/6; ת/5 פסקה 9).

מכאן, מסקנת הדיון היא, כי מערכת הראיות שהובאה בפני בית המשפט מובילה למסקנה אחת ויחידה לפיה הנאשם נטל את שטר המאה דולר ממעטפת הפיקדון.

שלב ג' : הסברי הנאשם לראיות המפלילות -

עד כה נבחנו הראיות שהוצגו לתמיכת הממצאים העובדתיים שנקבעו לעיל. ראיות אלו נמצאו מהימנות, הן מבוססות, על גרסת עדי התביעה, ראיות טכנולוגיות, מזכרי החוקרים, וגרסת הנאשם. המסקנה שעלתה מבחינתן היא, שהנאשם הוא זה שנטל את השטר ממעטפת הפיקדון. מסקנה זו נשענת על תהליך של היסק ממימצא עובדתי אחד לרעהו, על יסוד בחינה כוללת של המכלול הראייתי הנסיבתי, המונח לפתחו של בית המשפט. תהליך היסק זה מחייב זהירות רבה, שכן, ההיסק מקורו בהבנה, ולא בראיות. בהינתן כלל היסוד במשפט הפלילי, כי יש לבסס הרשעתו של נאשם בפלילים, מעבר לכל ספק סביר, נדרש מארג הראיות הנסיבתיות להוביל למסקנה אחת ויחידה ולשלול כל תרחיש סביר אחר העולה מהראיות, מבחן זה מכונה "מבחן המסקנה הסבירה היחידה". לכן, מקום בו מונחת לפני בית המשפט מערכת ראיות נסיבתיות תפקידו של בית המשפט, לצד בחינת מהימנות הראיות, לבחון קיומו של כל תרחיש סביר מזכה שיש לו אחיזה בראיות (ע"פ 8328/17 זיאד ג'אבר נ' מדינת ישראל (2019)).

כפי שראינו, מערכת הראיות מלמדת כי המעטפה ובה שטר המאה דולר הייתה במשמורת שני השוטרים סנדומיר והנאשם. היא "שבה" לתחנה ישירות מידיהם. לכן המסקנה הלוגית הפשוטה היא שאחד מהם נטל את השטר. האפשרות שסנדומיר נטל את השטר נשללה לעיל מהנימוקים המפורטים שם. מעבר למהימנות גרסתו שנבחנה ונמצאה ללא דופי, אין שום ראייה הקושרת אותו לשטר. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם נמצאה מפוקפקת בלשון המעטה, רעועה ורוויות פירוט. הנאשם שיקר באשר להימצאות הדולרים ברכבו, ניסה להטעות את החוקרים ולהוביל אותם למקום בו כלל לא נמצא רכבו, כשהגיעו לרכבו, עשה עצמו מחפש את הדולרים ולא מצא דבר, הוא אף הבהיר לחוקר שהתנהגותו לא תקינה.

הדין הוא ששקריו של הנאשם אינם יכולים, כשלעצמם, ליטול חלק בפסיפס הראייתי, אך הם יכולים לחזקו ולהוות

בבחינת דבק לחלקיו. שקרים אלה כשהם מצטרפים להתנהגות מפלילה מעיבים על היכולת לקבל את גרסתו כמהימנה (ראו: ע"פ 161/72 סרסור נ' מדינת ישראל (1974); ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל (1982); ע"פ 6813/16 נחמני נ' מדינת ישראל (2018), שם בפסקאות 38-40; עניין קריאף הנ"ל, שם בפסקה 4 לחוות דעתו של כב' השופט סולברג; עניין ג'בר, שם בפסקאות 9 ו-21 לחוות דעתו של כב' השופט סולברג). לצד דברים אלה, נקבע, כי יש להתייחס גם לשקרי נאשם בזהירות המתחייבת, באשר יתכן, כי מוצאם מתוך תחושת מצוקה ובלבול (ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל (2001). אולם, יחד עם זאת, לפי ההלכה הפסוקה, כאשר מדובר במערכת ראיות נסיבתיות, לשקר מעמד שונה. המיקוד הוא במבחן 'המסקנה הסבירה היחידה' העולה ממערכת ראיות זו. משקלו של השקר עשוי להשתנות ממערכת נסיבתית אחת למערכת נסיבתית אחרת, יש לבחון את כוחו ותרומתו בכל מקרה נתון (עניין ג'בר, שם בפסקה 22 לחוות דעתו של כב' השופט סולברג).

כאמור, צבר הראיות שהניחה התביעה בפני בית המשפט הוביל למסקנה אחת ויחידה כי הנאשם הוא זה שנטל את השטר ממעטפת הפיקדון. הנאשם טען להגנתו, כי אין זה מוזר וחריג שנמצא ברשותו שטר של מאה דולר, אותו שטר שהציע לאזולאי, שכן הוא קיבל כסף זר ממתנות שקיבלה אחותו לחתונה. עוד הוא טען, כי הוא הציע לאזולאי לרכוש ממנו כסף זה כשבועיים טרם האירוע.

אף אם אתעלם ממחדליו של הנאשם, להראות, כי אכן החזיק בכסף זר טרם האירוע, גם אם אכן היה כסף זר, ובו שטר של מאה דולר, אין בכך כדי לקעקע את מערכת הראיות שהציגה המאשימה ולהוביל למסקנה מסתברת אחרת שיש לה אחיזה בראיות. שכן, אם אכן החזיק הנאשם באותם \$200 דולר, והתכוון למכור אותם לאזולאי באותו יום, כפי שהוא עצמו מסר בחקירתו, כיצד זה הם לא נמצאו ברכבו בעת שהחוקרים הגיעו איתו לרכב מס' דקות לאחר תום חקירתו? מדוע שיקר לחוקר אודות הימצאות רכב וניסה להוביל אותו לחניון התחנה כשהוא יודע היטב שהרכב לא שם? כאמור, לפי הפסיקה, למהות השקר, טיבו ולזיקתו לפרט אליו הוא מתייחס, ישנה משמעות הנוגעת למשקל שיש ליתן לכך לחיזוק מערכת הראיות הנסיבתיות. כאן מדובר בשקר מהותי, הנוגע ללב העניין. הנאשם שיער שקו ההגנה בו נקט, בו יטען כי הוא מחזיק בכסף זר, מחתונת אחותו, יוכל לשרת אותו בטענתו, כי הציע לאזולאי לרכוש ממנו כסף זה, ולכן התמיד בו. הוא לא שיער לעצמו, כי בתום חקירתו יצא החוקר איתו לרכב, וירצה לראות את הכסף במו עיניו. אגב, אם הכסף היה נמצא, הדבר היה פועל לזכותו, שכן, מדובר בתרחיש מסתבר בנסיבות העניין.

זו גם הסיבה שהנאשם התווכח עם החוקרים בדבר סמכותם לתפוס מידי את הכסף ואת הטל"ס שלו, משום שחשש שיראו בו כתבות על גניבת כספים ע"י שוטר בתחנה בה שירת (ת/9), והדבר יעבה את החשד נגדו.

שקרים אלה מצטרפים לשקרים רבים אחרים, בכל הנוגע לפגישת אותו שכן בבית החולים שנפצע מדיסק, החזרה מכך; לטענה שפגש באח שהשאל לו מטען, שגם אותו לא הביא הנאשם לעדות על אף שבנקל יכול היה לעשות כן; שקריו בדבר הארנק, למרות שאישר כי מי שהציג תעודת שוטר ביציאה מהנמל היה סנדומיר. כל אלה מתיישבים עם מחדליו בהבאת עדויות וראיות לאמת את גרסתו. ודוק, להתרשמותי, לא מדובר בנאשם שהיה בלחץ ושיקר מתוך לחץ, אלא מדובר באי אמירת אמת, שנבעה מתוך קו הגנה ברור בו בחר הנאשם לנקוט, כדי לנסות ולחלץ את עצמו מהחשד שעלה נגדו.

המסקנה הינה אם כן, כי לאחר בחינה מדוקדקת של ראיות התביעה, והתרחישים המסתברים שיכלו לנקות את הנאשם מאשמה, לא נמצא כי יש ממש בגרסת הנאשם, ולא קיים תרחיש חלופי, מסתבר, העולה ומתיישב עם הראיות.

הנאשם הוסיף וטען להעדר טביעות אצבע על שטר המאה דולר שנתפס ע"י המשטרה. ברם, דווקא נתון זה אינו בר

משקל, שכן, הנאשם לא חולק על כך שאחז ומסר אותו שטר של 100 דולר שנתפס לגב' אזולאי. קיומה של טביעת אצבעו עליו או העדרה, אינו מעלה או מוריד בנסיבות אלה.

סוף דבר:

התוצאה אם כך היא, כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. אשר על כן, הנני מרשיע את הנאשם בעבירה של גניבה ע"י מורשה - עבירה לפי סעיף 393 (2) לחוק העונשין, התשל"ז 1977.

בשולי הדברים, הערה המכוונת למשטרת זבולון, אך עניינה למשטרה בכלל.

במהלך המשפט, שאלתי וביקשתי נהלים מסודרים של המשטרה, ביחס לקליטת מזומנים מידי חשודים/עצורים, אך לא נמסר לי, לא על ידי מח"ש, ולא על ידי ההגנה, כל נוהל כזה.

שני היומנאים הוותיקים של תחנת זבולון, שהעידו בפניי, אף הם, לא יכלו לספק שום הפניה לנוהל מסודר בעניין ולא ידעו על מציאותו של נוהל כזה. צוין בפני בית המשפט, כי הלכה למעשה, רק כשמדובר בסכום כסף גדול במיוחד, שנתפס מידיו של חשוד, נערכת קליטה מסודרת של המזומנים.

הכתבות שנתפסו באמתחתו של הנאשם, המעידות, לכאורה, על גניבות מזומנים דומות הנחקרות במח"ש, מחזקות את המסקנה, בדבר הצורך ליישם במשטרה, נוהל המבטיח, כי מזומנים יופקדו בצורה מסודרת בקופת המשטרה, כנגד שובר זיכוי מתאים לעצור, ולא "ינדדו" ממקום למקום, במעטפת הפיקדון, או יונחו במגירה כזו או אחרת, ויהוו בבחינת "פירצה הקוראת לגנב", דבר אשר מוביל, כך מסתבר, לעוול שלא לצורך לבעלי הכספים, לחקירות מיותרות, ולסרבול מיותר שיכול היה להימנע על נקלה.

תואיל ראשת מח"ש האמונה על חקירת מקרים אלה, ליידע את הנוגעים בדבר הערת בית המשפט, שמא יימצא לעניין פתרון, ויובא העניין לאסדרה הראויה לו.

ניתנה היום, י"ז חשוון תשפ"א, 04 נובמבר 2020, במעמד הצדדים